

μηγ ευσυνείδητοι καὶ ἄοκνοι ἐργάται, δημιουργοῦντες κενὸν εἰς τὴν πενθοῦσαν κοινωνίαν. Εἰς τὸν κύκλον τοῦτον ἀνήκει ὁ ἄρτι ἀποβιώσας γηραιὸς ἐπιστήμων καὶ σεβαστὸς συμπολίτης ἡμῶν Π. Λύτσιας, ἀνὴρ παρασχῶν ὑπηρεσίας ευγενεῖς καὶ γενναίας τῇ Κοινωνίᾳ, ὡς ὁπαδὸς καὶ θεράπων τῆς φιλανθρωποτέρας τῶν Ἐπιστημῶν. Γεννηθεὶς ἐν Ἀμφίσσει μικρὸν πρὸ τῆς ἐκρήξεως τοῦ Ἐθνικοῦ Ἀγῶνος, ἡσχολήθη μετ' ἐπιμελείας εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης, μαρφοθεὶς τελειῶς ἐν Γερμανίᾳ, ἐν ἣ ἡξιώθη τοῦ πρώτου βαθμοῦ, πάντοτε εὐδοκίμων διὰ τὴν φιλομάθειαν καὶ τὴν πρὸς τὴν ἐπιστήμην στοργὴν του. Συνεχίσας ἐπὶ πενταετίαν τὰς σπουδὰς αὐτοῦ ἐν τοῖς Νοσοκομείοις τῆς Πετρούπολεως, κατῆλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἔνθα κατετάχθη ὡς Ἱατρός ἐν τῷ στρατῷ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀπεχώρησε τῷ 1857 μὲ τὸν βαθμὸν ἐπιάτρου. Ἐντεῦθεν ὁ Π. Λύτσιας ἀποσυρθεὶς θέσσεως τὰ μάλᾳ ἐπασχολούσης αὐτόν, μετὰ νέου πολλοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ μείζονος ἐλευθερίας ἐπέδθη εἰς τὴν Ἐπιστήμην αὐτοῦ, ἐνωρίτατα καταλαβὼν θέσιν διακεκριμένην, εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν ἡ ἀληθὴς ἐπιστήμη ἦτον ἡ πρώτη ἀναπλαστικὴ θεῖα δύναμις, μετὰ τὰς γνωστὰς ἱστορικὰς περιπετείας, αἰτίνες κατέλιπον εἰσπία καὶ ἀπόγνωσιν.

Εἰς τὴν δημοσίαν ὑγίαν ὄντως προσέφερον ὁ Π. Λύτσιας πολυτίμους ὑπηρεσίας, ἀφῶς παρασχῶν τὴν συνδρομὴν του κατὰ τὴν χολερικὴν ἐπιδημίαν τοῦ 1854, ὅτε ὡς ἀληθὴς στρατιώτης, ἐμποροῦμενος φιλανθρώπων αἰσθημάτων ἐν τῇ ἐνσκήσει τοῦ ἔργου αὐτοῦ, παρέμεινεν εὐτολμος ἀρωγὸς καὶ σωτὴρ τῆς πασχούσης κοινωνίας. Ὑπηρεσίας ἀξίας μνείας παρέσχε καὶ ὡς πολίτης, κατὰ δὲ τὴν Ὀκτωβριανὴν μεταπολίτευσιν ἦν εἰς τῶν ἐκλεχθέντων Ταγματάρχων τῆς Ἐθνοφυλακῆς τοῦ Ταγματος τῆς ἀγορᾶς, ἔχων μάλιστα ὡς ὑπασπιστὴν του τὸν νῦν Ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Στ. Ν. Δραγοῦμην. Ἀπὸ τοῦ 1873—1879 ἔκτοτε διατελέσας Διευθυντὴς τοῦ Πολιτικοῦ Νοσοκομείου ἐπεδείξατο τὴν ἰδίαν ἀφιλοκέρδειαν καὶ τὸν αὐτὸν μοναδικὸν ζῆλον, ἐξαίρετως συντελέσας ἐπὶ τῆς Δημαρχίας Κυριακοῦ εἰς τὴν βελτίωσιν καὶ προαγωγὴν τοῦ διαπρεποῦς τούτου καθιδρύματος.

Ὁ Π. Λύτσιας ἀπολαύων ἀμερίστου ἐκτιμήσεως καὶ ἐμπιστοσύνης τῶν συναδέλφων αὐτοῦ, κεκτημένος ἐμβριθεῖαν νοῦ, εὐστάθειαν χαρακτήρος καὶ διοικητικὴν πνεῦμα, πλεονεκτήματα, ἅτινα πρὸ παντὸς διέκρινον πᾶσαν αὐτοῦ ἐργασίαν, προσηνεύον ἐἰς τὴν Ἱατρικὴν Ἐπιστήμην ἐν Ἑλλάδι ἀξιολόγους ὑπηρεσίας. Ἐν τῇ ἀλληλεπικουρῷ εταιρίᾳ τῶν Ἑλλήνων Ἱατρῶν ἀνεκνήρυχθη Ἀντιπρόεδρος, ὑπὸ δὲ τῆς Πολιτείας ἐτιμήθη διὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ταξίάρχου. Ἐν ἡλικίᾳ 73 ἐτῶν ἀπέβιωσεν ἐν Ἀθήναις τὴν 14ην Νοεμβρίου 1888.

## ΕΡΓΑ ΑΞΙΑ ΠΟΛΥΤΙΜΟΥ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΕΩΣ

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Ποικίλης Στοᾶς» μετ' ἰδιαζούσης εὐχαριστήσεως συνιστᾷ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Δημόσιον τὰ ὥραϊα καὶ ἐθνικώτατα ἔργα τοῦ γνωστοῦ φιλοπάτριδος καὶ λογίου Ἀνδρὸς κ. Ἰωάννου Πετρόφ.

Ἄγρι τοῦδε ἐξεδόθη ὁ Ἄτλας τῆς μεγαλονήσου Κρήτης, ἔργον ἐξαιρετὸν, ἀριστὰ δ' ἐπέχειρασμένον ἐν Λειψίᾳ. Τὸ ἔργον τοῦτο, ἀφιερῶθαι εἰς τὴν Α. Μ. τὴν Σεπτῆν ἡμῶν Ἀνασσαν, ἔτυχεν εὐμενεστάτης ὑποδοχῆς ἐκ μέρους τῆς Κρητικῆς Βουλῆς. Τιμᾶται μόνον δρ. 25 εὐρίσκεται δὲ παρὰ τῷ Συγγραφεὶ ἤδη διαμεινόντι ἐν Ἀθήναις.

Ὅτι, τι ὁμως κυρίως πρέπει νὰ τύχη τῆς ἀμερίστου ἐνθάρρυνσεως παντὸς Ἑλληνοσ, εἶναι ὁ Ἄτλας τοῦ ὑπὲρ Ἀνεξαρτησίας Ἰεροῦ τῶν Ἑλλήνων Ἀγῶνος 1821—1828, ἔργον μεγάλης σημασίας, ἐν ᾧ μετὰ ἐπιστημονικῆς ἀκριβείας καὶ θερμοστάτης φιλοπατρίας διεκτραφύδουνται ὑπερρφάνως οἱ μεγάλοι τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐθνικοῦ Ἀγῶνος. Ἡ ἐργασία αὕτη τοῦ ἐξόχου τούτου ἔργου τιμᾷ ἰδιαζόντως τὸν φιλελληνικώτατον καὶ ἀριστον Ἄνδρα κ. Πετρόφ.

Ἡ ἔκδοσις τοῦ Ἑθνικοῦ τούτου Ἄτλαντος ἐπερατώθη ἤδη ἐν Λειψία ἐντός δὲ τοῦ Ἰανουαρίου τοῦ 1889 δημοσιεύεται. Ὁ Ἱστορικοτοπογραφικὸς οὗτος Ἄτλας τοῦ Ἀγῶνος σύγκειται ἐκ 54 Πινάκων μεγάλου σχήματος καὶ ἀπαραμίλλου τέχνης, ἐν αὐτῷ δὲ, ὡς ἐν ἐξαισίῳ πανοράματι, ἀπεικονίζονται πᾶσαι αἱ γῶραι, ἐν αἷς διεδραματίσθησαν αἱ ναυμαχίαι καὶ πεζομαχίαι μετὰ τῶν Εἰκόνων τῶν Πρωταγωνιστῶν κλπ. κλπ. Τιμᾶται δ' ἐνταῦθα δρ. 30, καὶ ἀλλαχοῦ δρ. 35.  
Διὰ δὲ τοὺς Καθηγητὰς καὶ Διδασκάλους δρ. 25.

## ΤΟ ΑΙΩΝΙΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ

**Ζηλεύω** πῶς δὲν μ' ἔκανε  
ὁ Θεὸς μιὰ πεταλούδα  
γιὰ νὰ πετάω 'ς τῶν σοφῶν  
τάμαρανα λουλούδια  
νὰ παίρνω μὲ μιὰ ρουφηξιά  
τὸ μέλι τους τὸ δόλιο  
ὅπου γητεύει τῆς καρδιαῖς  
καὶ τῆ ψυχῆ μαγεύει.

**Γιατί** ὁ ἕνας ἄνθρωπος  
νᾶχῃ μονοπωλεῖο  
τῆ δύναμι τοῦ λογισμοῦ  
καὶ ὅ,τι πῆ ν' ἀρέσῃ  
κῆ ὁ ἄλλος ὁ κακόμοιρος  
μηδ' ἕνα μόνο λόγο  
νὰ μὴν μπορῆ κῆ αὐτὸς νὰ πῆ  
χωρὶς νὰ κοκκινίσῃ ;  
γιατί ὅλοι τριγύρω του  
ψιθυρισμὸ ἀφίνουν  
καὶ μὲ πικρὸ χαμόγελο  
ἀνάμεσά τους λένε  
καλλίτερα δὲ θάτανε  
νὰ μὴ μωρολογούσε ;

**Γιατί** κ' ἐγὼ νὰ μὴ μπορῶ  
γλυκὰ νὰ τραγουδήσω  
καὶ τὴν καρδιά μίᾱς λιγερῆς  
ν' ἀναποδογυρίσω  
νὰ βγάλω μιὰ γλυκεῖα φωνή  
νὰ ψάλω τῆ χαρά μου,  
νὰ πῶ κ' ἐγὼ τὸν πόνο μου  
νὰ σθῆσω τὸν καῦμό μου ;  
καὶ ὁ δικός μου λάρυγγας  
δὲν εἶνε καμωμένος  
ἀπὸ τῆ λάσπη πούπλασε  
ὁ Θεὸς τῶν ἀλλωῶν ;

**Γιατί** ἕνας καλότυχος  
νὰ ἔχῃ μιλλιούνια  
νᾶχῃ ἀμάξια κῆ ἄλογα  
δούλους καὶ παραδούλους

παλάτια ὀλομάραμα  
σερβίτσια φαρφουρένια  
κῆ ὁ ἄλλος ὁ κακόμοιρος  
νὰ μὴν ἔχῃ πεντάρα  
νὰ μαγειρεύῃ πάντα του  
φασόλια καὶ ρεβίθια  
νὰ στρώνῃ τὸ κρεββάτι του  
αἰώνια μοναχός του  
νὰ κυνηγᾷ ἀδιάκοπα  
λαγούς μὲ πετραχήλια  
νᾶχῃ τὰ πόδια γι' ἀμάξα  
τὰ χέρια του γιὰ δούλους  
καὶ γιὰ παλάτι ἐλόγχυσο  
μιὰ ἔρημη καλύβα ;

**Γιατί** ὁ ἄμοιρος φτωχὸς  
νὰ κἀνῃ κάθε χρόνο  
καὶ ἀπὸ ἕνα δυὸ παιδιὰ  
κῆ αὐτὰ ὅλο κοριτζια  
ὁ δὲ μιλλιουνάριος  
ὁ Θεοσκοτωμένος  
νὰ λαχταράῃ γιὰ παιδι ;  
Νὰ τάξῃ εἰς τὸν ἅγιό του  
κεριά καὶ λειτουργίαις  
νὰ τὸν ἀξιώσῃ ὁ Θεὸς  
νὰ δῆ καμμιὰ ἡμέρα  
κοντὰ εἰς τὸ κρεββάτι του  
μιὰ κούνια τοῦ μωροῦ του ;

**Μὰ** ἴσια ἴσια γιὰ δ' αὐτὰ  
εἶν' ὄμορφος ὁ κόσμος  
κῆ ἂν ἦταν ὅλα ὅμοια  
Θάταν μιὰ ἀηδία  
ἂν ἔλλειπαν τὰ βάσανα  
ἢ ζήλιας κ' ἢ λαχτάραις  
θὰ βαρυσυταν κάθε εἰς  
τὴν ἀνοστῆ ζωῆ του  
καὶ θᾶστελλε στὸ μνήμά του  
τὸ δόλιο τὸ κορμί του.

Ἐν Ἐρμουπόλει κατὰ Νεέμβριον 1888  
Γ. Σ. Γ...ς.